

23 aprilie – 29 aprilie

Babelul și toate popoarele pământului

Textul de memorat: „De aceea cetatea a fost numită Babel, căci acolo a încurcat Domnul limba întregului pământ, și de acolo i-a împrăștiat Domnul pe toată fața pământului.” (Geneza 11:9)

După relatarea despre potop, accentul raportului biblic se mută de la un singur individ, Noe, la cei trei fii ai lui, „Sem, Ham și Iafet”. Atenția deosebită acordată lui Ham, tatăl lui Canaan (Geneza 10:6,15), introduce ideea de „Canaan”, Țara Promisă (Geneza 12:5), o anticipare despre Avraam, a cărui binecuvântare primită se va răsfrânge asupra tuturor familiilor pământului (Geneza 12:3)

Dar firul narativ este întrerupt de relatarea despre Turnul Babel (Geneza 11:1-9). Încă o dată, planurile lui Dumnezeu pentru omenire sunt date peste cap. Ceea ce trebuia să fie o binecuvântare, nașterea națiunilor, a devenit o ocazie pentru încă un blestem. Oamenii se unesc ca să încerce să-I ia locul lui Dumnezeu; Dumnezeu răspunde cu o sentință în dreptul lor. Și, în urma confuziei care se naște, oamenii sunt împrăștiați pe fața pământului (Geneza 11:8), împlinind astfel planul inițial al lui Dumnezeu ca oamenii „[să umple] pământul” (Geneza 9:1).

În cele din urmă, în ciuda nelegiuirii omenești, Dumnezeu transformă răul în bine. Ca întotdeauna, El are ultimul cuvânt. Blestemul rostit asupra lui Ham în cortul tatălui său (Geneza 9:21,22) și blestemul încurcării popoarelor la Turnul Babel (Geneza 11:9) vor fi în final transformate într-o binecuvântare pentru toate popoarele.

Duminică, 24 aprilie – Blestemarea lui Ham

1. Care este mesajul ce reiese din această întâmplare ciudată? Geneza 9:18-27

Fapta lui Noe legată de via lui ne trimite cu gândul la Adam în Grădina Edenului. Cele două situații conțin elemente comune: cineva mănâncă un fruct, iar urmarea este goliciunea, apoi urmează o învelitoare, un blestem și o binecuvântare. Noe se reconectează la rădăcinile lui adamice și, din nefericire, continuă acea istorie a eșecului.

Fermentarea fructelor nu a făcut parte din planul lui Dumnezeu de la creație. Noe s-a îmbătat, apoi și-a pierdut autocontrolul și s-a dezvelit. Faptul că Ham „a văzut” goliciunea tatălui său face aluzie la Eva, care, la rândul ei, „a văzut” pomul interzis (Geneza 3:6). Această paralelă sugerează că Ham nu doar a zărit din greșeală nuditatea tatălui său, ci s-a dus și a vorbit despre ea, fără ca măcar să încerce să rezolve problema tatălui său. În schimb, reacția imediată a fraților lui de a-și acoperi tatăl, în timp ce Ham îl lăsase gol, condamnă implicit faptele lui Ham. Ideea principală aici este mai ales respectul datorat părinților. Nerespectarea părinților, care reprezintă trecutul, va afecta viitorul copiilor (Exodul 20:12; compară cu Efeseni 6:2). De aici și blestemul, care va influența viitorul lui Ham și pe cel al fiului său Canaan.

Desigur, ar fi o greșeală teologică grosolană și o crimă etică să folosim acest text pentru a justifica teoriile rasiste în dreptul vreunei categorii de oameni. Profeția este strict limitată la Canaan, fiul lui Ham. Autorul biblic are în vedere unele practici corupte ale canaaniților (Geneza 19:5-7,31-35).

În plus, blestemul conține perspectiva unei binecuvântări, făcând un joc de cuvinte cu numele „Canaan”, care derivă din verbul *kana'*, „a cuceri, a supune”. Prin cucerirea Canaanului, copiii lui Dumnezeu, urmașii lui Sem, aveau să intre în Țara Promisă și să pregătească calea pentru venirea lui Mesia, care avea să-l facă pe Iafet să se întindă până la „corturile lui Sem” (Geneza 9:27). Aceasta este o aluzie profetică la extinderea legământului lui Dumnezeu spre toate popoarele care vor accepta mesajul lui Israel de salvare

a lumii (Daniel 9:27; Isaia 66:18-20; Romani 11:25). Blestemul lui Ham va fi într-adevăr o binecuvântare pentru toate familiile pământului, inclusiv pentru toți urmașii lui Ham și ai lui Canaan care primesc mântuirea pe care le-o oferă Domnul.

Noe, „eroul” potopului, a băut alcool? Ce ar trebui să ne spună acest lucru despre cât de fragili și greșii suntem cu toții? Vorbește astăzi cu o persoană care se luptă cu ispita alcoolului și roagă-te împreună cu ea.

Luni, 25 aprilie – Genealogia din cartea Geneza

Informațiile despre vârsta lui Noe ne ajută să ne dăm seama că Noe servește drept punct de legătură între civilizațiile antediluviene și postdiluviene, de dinainte și de după potop. Ultimele două versete din pasajul anterior (Geneza 9:28,29) ne duc înapoi la ultimul element din genealogia lui Adam (Geneza 5:32). Fiindcă Adam a murit când Lameh, tatăl lui Noe, avea 56 de ani, Noe cu siguranță a auzit întâmplări despre Adam, pe care este posibil să le fi transmis urmașilor săi înainte și după potop.

2. Citește Geneza 10. Care crezi că este scopul acestei genealogii din Biblie? Vezi și Luca 3:23-38.

Genealogia biblică are trei funcții. În primul rând, subliniază aspectul istoric al faptelor biblice, care au legătură cu personaje reale care au trăit și au murit și ale căror zile au fost numărate cu exactitate. În al doilea rând, dovedește continuitatea dintre timpurile îndepărtate și cele în care trăiește scriitorul, stabilind o legătură clară între acel „prezent” și trecut. În al treilea rând, genealogia ne reamintește de fragilitatea umană și de urmările dezastruoase ale blestemului păcatului și de consecințele lui mortale asupra tuturor generațiilor care au urmat.

Să observăm cum clasificarea „urmașii lui Ham”, „urmașii lui Sem” și „urmașii lui Iafet” nu respectă un criteriu clar. Cele 70 de neamuri îi anticipează pe cei 70 de membri ai familiei lui Iacov (Geneza 46:27) și pe cei 70 de bătrâni ai lui Israel din pustiu (Exodul 24:9). Ideea unei corespondențe între cele 70 de neamuri și cei 70 de bătrâni sugerează misiunea lui Israel față de neamuri: „Când Cel Preaînalt a dat o moștenire neamurilor, când a despărțit pe copiii oamenilor, a pus hotare popoarelor după numărul copiilor lui Israel” (Deuteronomul 32:8). În același fel, Isus trimite 70 de ucenici să predice Evanghelia la popoare (Luca 10:1).

Aceste informații ne arată legătura directă dintre Adam și patriarhi: toți au fost persoane reale, oameni în carne și oase de la Adam mai departe. Ne ajută să înțelegem și că patriarhii au avut acces direct la martorii care au avut amintiri personale ale acelor evenimente antice.

Citește Matei 1:1-17. Cum ne transmite acest pasaj faptul că toți acei oameni au existat? De ce este important pentru credința noastră ca noi să știm și să credem că ei au fost oameni reali?

Marti, 26 aprilie – „O singură limbă”

3. De ce oamenii de pe „tot pământul” își doreau atât de mult să fie uniți? Geneza 11:1-4

Expresia „tot pământul” vizează un număr mic de oameni, aceia care erau în viață după potop. Scopul acestei adunări este clar exprimat: ei voiau să construiască un turn care să ajungă la cer (Geneza 11:4). De fapt, adevărata lor intenție este să Îi ia locul lui Dumnezeu Însuși, Creatorul. Este semnificativ faptul că descrierea intențiilor și a acțiunilor oamenilor răsună ca un ecou al intențiilor și acțiunilor lui Dumnezeu din raportul creației: „Și au zis unul către altul” (Geneza 11:3,4; compară cu Geneza 1:6,9,14 etc.); „Haidem să facem” (Geneza 11:3,4; compară cu Geneza 1:26). Intențiile lor sunt afirmate în mod clar: „Să ne facem un nume” (Geneza 11:4), o expresie folosită exclusiv în dreptul lui Dumnezeu (Isaia 63:12,14).

Pe scurt, constructorii Turnului Babel au nutrit ambiția deplasată de a-I lua locul lui Dumnezeu, Creatorul. (Noi știm cine a inspirat-o, nu-i așa? Vezi Isaia 14:14.) Cu siguranță, amintirea potopului trebuie să fi jucat un rol în tot acest proiect al lor. Ei au zidit un turn înalt ca să supraviețuiască unui alt

potop, în cazul în care ar mai fi venit, în ciuda făgăduinței lui Dumnezeu. Amintirea potopului a fost păstrată în tradiția babiloniană, deși distorsionată, în strânsă legătură cu ridicarea cetății Babel (Babilon). Acest efort pe verticală de a ajunge la cer și a-I uzurpa locul lui Dumnezeu caracterizează într-adevăr spiritul Babilonului.

Din acest motiv, istoria Turnului Babel reprezintă un motiv important și în cartea Daniel. Menționarea Șinearului, cu care începe pasajul despre Turnul Babel (Geneza 11:2), reapare la începutul cărții Daniel, pentru a indica locul unde Nebucadnețar a dus lucrurile din templul de la Ierusalim (Daniel 1:2). Printre multe alte pasaje ale cărții Daniel, episodul despre Nebucadnețar ridicând o statuie sau un chip de aur, probabil în același loc, pe aceeași „câmpie”, ilustrează cel mai bine acest tipar de gândire. În vedeniile sale despre vremea sfârșitului, Daniel vede același scenariu, cu națiunile pământului care se adună cu scopul de a se uni împotriva lui Dumnezeu (Daniel 2:43; 11:43-45); compară cu Apocalipsa 16:15,16), deși această încercare dă greș, așa cum s-a întâmplat și cu Turnul Babel.

Un renumit scriitor francez secular din secolul trecut a spus că marele obiectiv al omenirii a fost să încerce „să fie Dumnezeu”. Ce anume în noi, începând cu Eva în Eden (Geneza 3:5), ne atrage spre această minciună periculoasă?

Miercuri, 27 aprilie – „Haidem să Ne coborâm”

4. Citește Geneza 11:5-7 și Psalmii 139:7-12. De ce a coborât Dumnezeu pe pământ în această situație? Ce anume dorea Dumnezeu să evite pe viitor?

Paradoxal, deși oamenii se îndreptau în sus, Dumnezeu a trebuit să coboare la ei. Coborârea lui Dumnezeu este o afirmare a supremației Lui. Dumnezeu va fi întotdeauna dincolo de capacitatea noastră umană. Orice efort omenesc de a ne ridica până la El și a-L întâlni în cer este inutil și ridicol. Fără îndoială, din acest motiv a coborât Isus la noi, și anume ca să ne salveze. Într-adevăr, nu a existat nicio altă cale prin care să ne mântuiască. Transmite multă ironie afirmația că „Domnul S-a pogorât să vadă cetatea și turnul pe care-l zideau fiii oamenilor” (Geneza 11:5). Dumnezeu nu era nevoit să coboare din cer ca să vadă (Psalmii 139:7-12; compară cu Psalmii 2:4), dar El a venit totuși. Ideea aceasta subliniază implicarea lui Dumnezeu în treburile oamenilor.

5. Ce ne transmite faptul că Dumnezeu S-a coborât la noi? Luca 1:26-33

Coborârea lui Dumnezeu ne mai reamintește și de principiul neprihănirii prin credință și de modul cum funcționează harul lui Dumnezeu. Indiferent de lucrarea pe care am face-o pentru Dumnezeu, El tot va trebui să coboare ca să ne întâlnească. Nu ceea ce facem noi pentru Dumnezeu ne va aduce aproape de El și de răscumpărare; ci faptul că Dumnezeu vine spre noi ne va mântui. De fapt, textul din Geneza vorbește de două ori despre faptul că Dumnezeu „coboră”, care pare să transmită cât de mult Îi păsa de ceea ce se întâmpla acolo.

Potrivit textului, Domnul voia să pună capăt ideii de unitate adânc înrădăcinată în ei, care, în starea lor căzută, ar fi dus doar la și mai mult rău. Din acest motiv El a ales să le încurce limba, lucru care avea să pună capăt complotului lor.

„Cu toate acestea, oamenii continuă să meargă pe același drum, încrezându-se în ei înșiși și respingând Legea lui Dumnezeu. Este același principiu pe care Satana a căutat să-l aplice în cer; același principiu care l-a stăpânit pe Cain când și-a adus jertfa” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 123).

Cum vedem în relatarea despre Turnul Babel un alt exemplu de mândrie umană și modul în care, în cele din urmă, va fi înfrântă? Ce lecții personale putem extrage din această întâmplare?

Joi, 28 aprilie – Dimensiunea răscumpărătoare a împrăstierii pe pământ

6. De ce faptul că Dumnezeu i-a împrăștiat pe oameni a dus la salvarea lor? Geneza 11:8,9; 9:1; Geneza 1:28

Planul și binecuvântarea lui Dumnezeu pentru oameni a fost ca ei să se înmulțească și să umple pământul (Geneza 9:1; compară cu Geneza 1:28). În ciuda planului divin, ziditorii Turnului Babel au preferat să se adune ca un singur popor. Unul dintre motivele construcției lor era să nu mai fie „împrăștiați pe toată fața pământului” (Geneza 11:4). Ei au refuzat să se ducă în altă parte probabil gândind că împreună aveau să fie mai puternici decât ar fi fost despărțiți și împrăștiați. Și, într-un anumit sens, aveau dreptate.

Din nefericire, ei au căutat să folosească spre rău puterea lor unificată. Ei voiau să-și facă „un nume”, o reflectare intensă a aroganței, a mândriei lor. Când oamenii vor să-și facă „un nume”, în semn de sfidare față de Dumnezeu, putem fi siguri că nu se va termina bine. Niciodată nu se termină bine.

Astfel, ca o sentință împotriva sfidării lor directe, Dumnezeu i-a împrăștiat „pe toată fața pământului” (Geneza 11:9), exact ce nu voiau ei să se întâmple.

Destul de interesant, numele „Babel”, care înseamnă „poarta lui Dumnezeu”, este înrudit cu verbul *balal*, care înseamnă „încurcătură” (Geneza 11:9). Din cauză că au vrut să ajungă la „poarta” lui Dumnezeu, din cauză că și-au închipuit că sunt Dumnezeu, au sfârșit încurcați și mult mai puțin puternici decât înainte.

„Locuitorii Babelului erau hotărâți să înființeze o conducere care să fie independentă de Dumnezeu. Printre ei erau totuși unii care se temeau de Dumnezeu, dar care fuseseră amăgiți de ambițiile celor necredincioși și atrași în planurile lor. De dragul acestor credincioși, Dumnezeu Și-a amânat judecățile și le-a dat oamenilor timp în care să-și manifeste adevăratul caracter. În tot acest timp, fiii lui Dumnezeu se străduiau să-i întoarcă de la planurile lor, dar oamenii erau strâns uniți în demersul lor provocator la adresa Cerului. Dacă ar fi mers mai departe nestingheriți, ei ar fi ticăloșit lumea chiar din pruncia ei. Alianța lor a fost întemeiată pe răzvrătire; o împărăție întemeiată pe înălțare de sine și în care Dumnezeu nu urma să aibă nici stăpânire, nici onoare” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 123).

Citește 1 Timotei 2:1-4 și roagă-te pentru cei care conduc localitatea sau regiunea unde trăiești, rostind numele lor în mijlocire fierbinte către Dumnezeu.

Vineri, 29 aprilie – Un gând de încheiere

Citește capitolul 10, „Turnul Babel”, din cartea *Patriarhi și profeți*, de Ellen G. White.

„Turnul acesta magnific, ajungând până la cer, trebuia să reprezinte un monument al puterii și înțelepciunii constructorilor lui, perpetuând faima lor până la cele din urmă generații. Locuitorii din câmpia Șinear nu credeau în legământul lui Dumnezeu că nu va mai aduce alt potop pe pământ. Mulți dintre ei negau existența lui Dumnezeu și puneau potopul pe seama unor cauze naturale. Alții credeau într-o Ființă supremă și credeau și că Ea a fost cea care a nimicit lumea dinainte de potop, dar inima lor, ca și aceea a lui Cain, s-a revoltat împotriva acestei Ființe. Unul dintre scopurile urmărite prin construirea turnului era și acela de a avea un loc de scăpare în eventualitatea unui alt potop. Construcția urma să aibă o înălțime mult mai mare decât fusese nivelul apelor potopului, iar ei credeau că în felul acesta vor fi în afara oricărui pericol. Iar prin faptul că aveau să fie în stare să se înalțe până la nori, ei sperau că vor putea descoperi cauzele potopului. Întregul demers avea ca scop să înalțe și mai mult mândria proiectanților lui și să abată de la Dumnezeu mintea generațiilor viitoare și să le ducă la idolatrie” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, pp. 118, 119).

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Leviticul 4-10

1. Cât trebuia să adauge păcătosul fără voie la prețul lucrului cu care a înșelat sfântul locaș?
2. Ce li s-ar fi întâmplat copiilor lui Israel, dacă ar fi mâncat grăsimea și sângele jertfelor?
3. Cât a durat ceremonia de închinare și sfințire a lui Aaron și a fiilor lui?
4. Care ar fi fost consecințele în cazul doliului manifestat de Aaron, Eleazar și Itamar și de ce?

Evanghelizare, Secțiunea 19, subcapitolul „Spiritul de slujire”

5. Care este ispita specială a lui Satana prin care împiedică înaintarea lucrării?